

Ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου & ἡ Ἀναθεώρησις τῆς Ἀπολογίας τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 14, 2019

Ἔνας ἄγνωστος κολλυβαδικὸς “διάλογος” περὶ τοῦ κινήτρου τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως.

[έκδ. «Ἐρεισμα» \(Γ. Μ. Χρυσοποδαριτίσσης Πατρῶν\),](#)

σειρὰ: “Κολλυβαδικὴ Γραμματεία-2”,

Ἀθῆναι, Ἀπρίλιος 2019

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν ο Θεός έδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον, ἠθέλησε νὰ τὸν προικίσῃ διὰ τῆς θεοειδοῦς ἐλευθερίας, παρέχων εἰς αὐτὸν τὴν δυνατότητα νὰ καταστῆ ὅμοιος Αὐτοῦ κατὰ χάριν. Ἔτσι, πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ὁ Θεός, μέσα εἰς τὴν προαιωνιότητά Του, «προώρισε» τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνουν «σύμμορφοι τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ» (Ῥωμ. η´ 29). Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Ὅποιος εἶναι «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολ. α´ 15), ἔγινεν ἄνθρωπος, διὰ νὰ εἰκονίζωμεν Ἐκεῖνον, νὰ ὁμοιάζωμεν μὲ Ἐκεῖνον καὶ νὰ Χριστομιωθῶμεν.

Ἡ ἐν Χριστῷ θέωσις τοῦ προπρωτοκίτου Ἀδάμ, ὡς σκοπὸς τῆς Δημιουργίας καὶ πρωταρχικὸν κίνητρον τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, δὲν φαίνεται νὰ ἀπησχόλησεν εὐρέως τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐθεωρήθη μᾶλλον ὅτι ἀνάγεται εἰς τὰ δόγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα «ἐν ἀπολυπραγμονήτῳ καὶ ἀπεριεργάστῳ σιγῇ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐφύλαξαν, καλῶς ἐκεῖνο δεδιδασμένον, τῶν μυστηρίων τὸ σεμνὸν σιωπῆ διασώζεσθαι».

Ἐν τούτοις, ὡς ἦτο ἀναμενόμενον, ἡ νηπτικὴ ἐνατένισις τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον «ἡ τῆς ἱεράς καὶ θεοποιῦς ἀγάπης γνῶσις καὶ ἐργασία φιλοσοφεῖται· ἡ τῆς ὑψηλῆς Θεολογίας ἄπαιστος δόξα κρατύνεται· καὶ τὸ περὶ τῆς Οἰκονομίας τοῦ Λόγου μυστήριον εὐσεβῶς ἀναπτύσσεται», συνεκινήθη ἰδιαίτερος ἐκ τῆς ἀδιασαλεύτου προαιωνίου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὠμίλησεν ὀρθῶς περὶ τῆς ἀπροϋποθέτου Ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (†1809), καθ' ὑπακοὴν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου, ἅγιον Μακάριον τὸν Νοταρᾶν (†1805), συνέταξε καὶ διεμόρφωσε τὴν Φιλοκαλίαν (1782). Ἡ θεοφώτιστος αὐτὴ Φιλοκαλία εἶναι μὲν ἓνα μακροσκελέστατο κείμενον κατ' ἐρανισμόν ἐκ πολλῶν νηπτικῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔχει συγκεκριμένον κίνητρον μὲ κεντρικὰ θέματα καὶ ἐνιαῖον χαρακτῆρα καὶ σκοπὸν. Ἔτσι, ἡ Φιλοκαλία, ἡ ὁποία ἐν πολλοῖς ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς θεολογίας τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κατέστη ἡ θεμελιώδης ἔκφρασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὶς ρίζες τῆς Πατερικῆς παραδόσεως. Ὅμως ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν ὅλον ἄνθρωπον, διὸ καὶ σχετίζεται ἀμέσως, τόσον μὲ τὴν κατὰ πρᾶξιν ἄσκησιν τῆς ἀρετῆς, ὅσον καὶ μὲ τὴν διατύπωσιν τῆς πίστεως καὶ τὴν δογματικὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὑπεστήριξε τὸ ἀπροϋπόθετον αὐτῆς. Εἶπε δηλαδὴ ὅτι, ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο συνέπεια τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς

δημιουργίας του· διότι ο άνθρωπος, μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἐλάμβανε τὴν δυνατότητα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θέωσιν.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐτόνισεν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνηθρόπησεν ὄχι διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν θείαν δικαιοσύνην, ὡς λέγουν οἱ Δυτικοί, ἀλλὰ διὰ νὰ θεώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐξ ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας. Ἔτσι γίνεται φανερόν ὅτι ἡ θεία Ἐνανθρώπησις ἦτο τὸ «προηγούμενον» θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτὴν θέσιν ἀντέδρασαν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος (†1813), μὲ τὸν γνωστὸν αὐτοῦ ἀνεξήγητον τόνον. Εἰς τὴν ἐπιστολιμαίαν ἀντίρρησην τοῦ ἐν Χίῳ ἱεροδιδασκάλου ἀπήντησεν ὁ ἀσκητὴς τῆς Καψάλας μὲ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ὅπου τὸν ἐχαρακτήριζαν πάντοτε. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ φανερώνει, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι ὄντως ἦτο «τῶν δογμάτων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τρόφιμος». Ἄντὶ οἰασθήποτε ἐπιδράσεως ἐκ τῆς ἀκμαζούσης τότε, καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν, σχολαστικῆς θεολογίας, ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὡς γνήσιος νηπτικὸς καὶ αὐθεντικὸς πατὴρ τῆς Φιλοκαλίας, ἐξηκολούθησε νὰ ὑπερασπίζεται τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ἡ πτώσις τοῦ Ἀδάμ δὲν ἤλλαξε τὴν πάνσοφον προοπτικὴν τῆς ἀναλλοιώτου Βουλῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἰς τοῦτο ἠκολούθησε τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν, ὁ ὁποῖος εἶχε διακηρύξει ὀρθῶς ὅτι, τὸ μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ὁδῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἀποβλέπων εἰς τὸν σκοπὸν αὐτόν, δηλαδὴ τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, ὅπου εἶναι τὸ τέλος τῆς Προνοίας Του καὶ ἡ ἀνακεφαλαίωσις ὅλης τῆς κτίσεως.

Ὅμως, δὲν εἶναι μόνον ἡ ὀρθότης τῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ ἁγίου Νικοδήμου πρὸς τὶς ἀντιρρήσεις καὶ τὶς ἀδικαιολόγητες μομφές, ὅπου τοῦ ἀπεδόθησαν «κρίμασιν οἷς μόνος Κύριος οἶδεν», φανερώνει τὴν ἐμπειρικὴν, βιωματικὴν βεβαιότητά του διὰ τὴν θεολογικὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν ὑπεστήριξεν. Δίχως νὰ ἀφίσταται τῆς ὀρθότητος τῆς διδασκαλίας, ὡς ἄλλος Μέγας Βασίλειος ἢ Γρηγόριος Παλαμᾶς, εἶχε τὴν εὐχέρειαν νὰ προσαρμόζῃ τὴν διατύπωσιν τῆς θεολογίας του κατὰ τὶς ἀνάγκες τῶν περιστάσεων καὶ τῶν καιρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ τῶν ἀπλουστέρων. Καὶ ὅλο τοῦτο, δίχως ποτὲ νὰ ἀναφερθῇ εἰς ὅσους προσωπικῶς, παλαιότερον καὶ τότε, τὸν ἐμέμφθησαν ἀδίκως, ἄνευ τῆς συνήθους συστολῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστῇ ὁ ἴδιος λαμπρὸν παράδειγμα ἀντιμετωπίσεως ἀναλόγων περιπτώσεων.

Ἀσφαλῶς, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ Ἅγιος, ὄχι μόνον διὰ τὴν θεωρητικὴν τῆς ὀρθότητος, ἀλλὰ, κυρίως, διὰ τὴν βαθεῖαν καὶ στενὴν σχέσιν, ὅπου ἔχει μὲ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, θέτουσα τὸν πιστὸν ὄχι ἐνώπιον τῆς ἀνικανοποιήτου, κατὰ τοὺς Δυτικούς, θείας δικαιοσύνης, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς προαιωνίου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Αυτήν τὴν θεῖαν ἀγάπην, τὴν «κραταιὰν ὡς θάνατον» (Ἄσμ. Ἄσμ. η´ 6), τὴν ὁποῖαν οὔτε ἡ πτώσις τοῦ Ἀδὰμ κατώρθωσε νὰ κλονίσῃ, διεκήρυξεν εἰς τὴν Ἀπολογία του, ὡς μέγας Θεολόγος καὶ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης.

[Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος,](#)

Ἰ. Μ. Παναγίας Χρυσοποδαριτίσσης - Νεζερώων

(Πηγή καὶ ἡλ. στοιχειοθ. «[Χριστιαν. Βιβλιογρ.](#)»)